

Okolní osady

Bendovo Záhoří

se nachází 3 km jižně od Mladé Vožice. Kdysi zde snad bývalo vladycké sídlo. V souvislosti s kostelem je zmiňován Sulek ze Záhoří.

Blanice

Leží nad řekou Blanicí, asi 3 km jihozápadně od Mladé Vožice. Od roku 1318 ji vlastnil Zdeslav z Blanice. V tu dobu část vsi držel Jan Kozel z Blanice, po němž se jí potom říkalo Kozlova. V roce 1623 byla Blanice přikoupena k panství chýnovskému.

Je v ní prastarý filiální gotický kostel sv. Václava. V roce 1906, při jeho opravě, byly uvnitř i vně kostela objeveny vzácné fresky (asi z 15. stol.), a to hlavně na vnější straně presbyteria.

Chocov

– obecně zvaný Kočov byl v 15. století vladyckým sídlem, kde od roku 1402 byli Jindřich a Vikéř z Chocova. Po tomto rodu měl od roku 1454 Chocov v držení Chval z Pohnaní. Kolem roku 1460 ves náležela ke statku Hlohovu a v roce 1545 celá ves i poplužní dvůr ke Kamberku, s nímž byla později, roku 1700, přikoupena k panství mladovožickému. V roce 1785 byl dvůr

rozprodán poddaným.

Janov

je pravděpodobně, podle podoby vesnice, nejstarší osadou na Vožicku. Její jméno je ale z doby pozdější. Na dávné osídlení z doby předhistorické ukazuje západně od vsi nejen staré hradiště, zvané Kozí hrad, ale také tři pohanské hroby objevené v roce 1866 K. R. Neudörflem.

První zmínka o vsi je z roku 1318, kdy byla příslušenstvím vožického statku. Část vsi nejprve patřila k Šelmb erku, později, stejně jako ostatní vesnice v kraji, Mladé Vožici.

Filiální kostel Všech svatých byl ve 14. století farním a faráře k němu dosazoval (1360 a 1369) sám císař Karel IV. Roku 1397 založil v kostele Aleš z Ryzemburka s chotí Eliškou nový oltář Panny Marie a Sv. kříže. Za to byl kaplan povinen sloužit čtyři mše, z nichž jedna byla vždy na hradě Šelmberku. Časem fara zanikla a kostel byl znovu, v roce 1726, postaven.

V Janově se narodil i slavný předchůdce Jana Husa, Matěj z Janova, který theologické studium absolvoval v Paříži, proto byl také zván „Mistrem pařížským“.

Mezi jeho největší dílo patří *Pravidla Starého a Nového zákona*.

Kouty (Horní a Dolní)

jsou prvně zmiňovány v roce 1318, kdy byl obžalován Jaroslav Kouta ze Staniměřic, že Vilému z Vožice vylovil rybník a že v Janově mu vzal koně a oblečení. Později byl majitelem poplužního dvora vladyka Olbram z Kúta, který ho v roce 1394 věnoval manželce Jitce. V 16. století byly v obou vsích dědičné statky. Nejprve, od roku 1523 patřily Janu a Matoušovi z Hořejších Koutů. Od roku 1550 vlastnil dvůr Prokop Malek a mlýn Štěpán z Chotěboře. Oba uvedený majetek zdědili po svých ženách.

Později obě vsi patřily k panství šelmberskému a od roku 1586 k Mladé Vožici.

Krchova Lomná

leží nad horním tokem potůčku, který se nedaleko vlévá do řeky Blanice. Podle něj zřejmě má i své jméno, protože vyvěra l v kamenném lomu. Nachází se 2,5 km na jih od Mladé Vožice. Odedávna se jednalo o ves, v níž byli pouze svobodní lidé, nebyli zde poddaní. V roce 1550 ji měl v držení Matěj Krchův (pravděpodobně od jmenného tvaru krch – levák), podle něj dostala i své jméno.

Mezi nejznámější rodáky se počítá Václav Krch (1853 – 1935), profesor Kamenické a sochařské školy v Hořicích v Podkrkonoší, jenž v Mladé Vožici v roce 1912 založil ze svých sbírek národopisné muzeum, zvané Krchovo. Nyní je to Památník Mladovožicka, jenž je zaměřen hlavně na vožického rodáka, českého historika Augusta Sedláčka a na akademického malíře, zasloužilého umělce Otu Bubeníčka.

Noskov

je prvně zmiňován rokem 1250, kdy byl v majetku Domoslava. Dalšími jeho majiteli byli: v roce 1381 Přibík, od roku 1404 Bušek z Noskova a dále Mrakešové z Noskova.

V roce 1518 byl pro nedodržení smlouvy žalován Jan z Křekovic na Šebířově, který prodal Noskov za osm set kop gr. českých Lévovi Malovci z Libějovic. V letech 1543 – 1850 ves příslušela k mladovožickému panství. V roce 1740 byla Františkem z Künburgu připsána ves s desátky, štolou a všemi požitky mladovožické faře.

Pavlov

byl původně Pavlova hora, která byla někdy před rokem 1318 prodána Přibyslavem ze Šelmberka Vilémovi z Vožice. Ves zde byla založena až v roce 1821 a nyní je předměstím Mladé Vožice.

Radvanov

kdysi býval rozdělen na drobné vladycké statky. Pocházel odtud Litvín z Radvanova, jenž v roce 1448 pomáhal Jiřímu z Poděbrad při oblehání Prahy. V roce 1519 nechali Jan z Paběnic na

Voračicích, Václav Přeč z Olbramovic na Podolí a Albrecht z Milhostic na Křtěnovicích předvolat Jana Běloucha z Radvanova před soud, protože naváděl k neposlušnosti jejich rychtáře v Elbančicích.

Z drobných vladyckých rodů, které vlastnily Radvanov, vzešlo i několik šlechtických rodů: Jenšíkové z Radvanova, Pravětičtí z Radvanova, Zmyslovští a Ústojovci z Radvanova a Kocourovští z Radvanova.

Před rokem 1552 příslušela ves i s poplužným dvorem k Polánce.

Staniměřice

jsou rovněž prvně uvedeny v roce 1318, již zmiňovanou při mezi Jaroslavem Koutou ze Staniměřic a Vilémem z Vožice.

Od 14. století patřila ves k panství šelmberskému, s nímž byla v roce 1586 přikoupena k Mladé Vožici. Po třicetileté válce, jak je zaznamenáno v knihách, zde hospodařili tři mladovožičtí poddaní. Půda tu byla velice špatná, a tak šanci na přežití měli pouze tehdy, když si vzájemně pomáhali.

Za zmínku stojí i to, že ve staniměřickém lese nad Janovem je několik hrobů, v nichž jsou pochováni francouzští vojáci, kteří zde padli za napoleonských válek.

Stará Vožice

od nepaměti se v ní dolo valo stříbro. Největší rozmach těžby zde byl v 16. a 17. století.

Za zbytek hornické osady je považována samota Výlevy. Místo, kde žili, bylo časem horníkům malé, a tak vznikla Mladá Vožice. Jejimi majiteli byli: Jenšíkové z Radvanova, Voračičtí z Paběnic a Eggenberkové.

